

Rend a lelke

(egy pszichopata naplójából)

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 36. szám, 2019. szeptember 6.

Gyakran ér az a vád, hogy rend- és tisztaságmániás vagyok.

Nem tudom, ez miért baj.

Persze, nem volt ez mindig így. Emlékszem, boldogult úrfikoromban szegény anyám mit össze könyörgött, ha sörözni mentem a haverokkal, hogy legalább hagyd magad után rendben a szobádat, fiam, ne nekem kelljen elraknom a négy sarokba szerteszórt ruháidat.

De valahogy úgy alakult, hogy csupa olyan munkaköröm lett, ahol a rend alapkövetelménynek számított, eléggé praktikus okokból. Amikor drehás voltam, már inas koromban megtanította mesterem, hogy a szerszámos szekrényben miért kell rendnek lennie. Érthető, mert nem órabérben, hanem teljesítmény alapján fizették, így aztán nem volt mindegy, hogy akár csukott szemmel is tudta, hová kell nyúlnia. Nem úgy, mint némely hebrencs szaki, akinél ömlesztve álltak az esztergakések és a szerszámok a polcokon, s jó időbe telt, mire a szükségest a kupac alól előbányászta.